

Οι περισσότεροι -ίσως- από μας, τους απλούς ανθρώπους, όταν ακούμε “ασφαλιστικό”, δυο πράγματα σκεφτόμαστε αυτομάτως: την σύνταξή μας και την περίθαλψή μας. Κατά τα άλλα, το περιεχόμενο του όρου “ασφαλιστικό” μάς φαίνεται τόσο δυσνόητο ώστε νομίζουμε πως μόνο ειδικοί μπορούν να τον μελετούν και να τον καταλαβαίνουν απόλυτα. Κι όμως, μιλάμε για κάτι που αφορά όχι μόνο κάθε εργαζόμενο αλλά και κάθε πολίτη αυτής της χώρας.

Πράγματι, όταν μιλάμε για *Κοινωνική Ασφάλιση*, δεν εννοούμε μόνο τις συντάξεις ή τις συνταγές για φάρμακα αλλά όλα τα δικαιώματα που έχουν κατακτηθεί με πολύχρονους αγώνες. Δικαιώματα που άχουν άμεση σχέση με την συνολική προστασία των εργαζομένων όχι μόνο για όσο χρόνο δουλεύουν αλλά και για όσο χρόνο είναι ανίκανοι προς εργασία (είτε λόγω ηλικίας είτε λόγω ατυχήματος ή ασθένειας), ακόμη δε και για όσο χρόνο δεν μπορούν να βρουν δουλειά. Δικαιώματα που συνιστούν ασπίδα προστασίας απέναντι σε ένα σύστημα που καθημερινά τους φθείρει και λογαριάζει την δουλειά τους ως συντελεστή κόστους.

Φυσικά, όταν μιλάμε για δικαιώματα των εργαζομένων μέσα σε ένα καπιταλιστικό περιβάλλον, εξυπακούεται ότι μιλάμε για δικαιώματα που βρίσκονται συνεχώς υπό αμφισβήτηση, μιας και η κατάργησή τους εξυπηρετεί την καλύτερη εκμετάλλευση της εργατικής δύναμης. Όμως, για τον εργαζόμενο, η Κοινωνική Ασφάλιση ως δικαίωμα αποτελεί το ελάχιστο αντάλλαγμα που μπορεί να απαιτήσει από τον πλούτο που παράγει, πολύ περισσότερο δε αφού ο ίδιος πληρώνει αδρά γι' αυτό.

Παρά τις φιλότιμες προσπάθειες των αστών διαμορφωτών κοινής γνώμης, το ζήτημα της Κοινωνικής Ασφάλισης δεν είναι λογιστικό αλλά ταξικό και, επομένως, δεν προσφέρεται για “κοινωνική συναίνεση” αλλά για μετωπική σύγκρουση. Και πώς μπορεί να γίνει διαφορετικά, αφού το ασφαλιστικό συνιστά για μεν το κεφάλαιο δομικό στοιχείο τής ανταγωνιστικότητάς του για δε τους εργαζόμενους θεμέλιο λίθο τής ζωής τους;

Η άρχουσα αστική τάξη βαφτίζει την ανταγωνιστικότητα (είτε σε περίοδο ανάπτυξης είτε σε περίοδο κρίσης) ως “εθνικό στόχο”, για την επίτευξη του οποίου επιβάλλονται συμβιβασμοί, θυσίες, ανοχή και υπομονή σε βάρβαρα μέτρα. Για τους εργαζόμενους, όμως, η ανταγωνιστικότητα του κεφαλαίου δεν μπορεί να είναι “εθνικός στόχος”. Για ποιόν λόγο να αποδεχτούν θυσίες και συμβιβασμούς; Για να προστατευθεί η κερδοφορία των κεφαλαίων σε βάρος τους;

Μας λένε ότι οι νέες μεταρρυθμίσεις (δηλαδή, οι ανατροπές) που σχεδιάζονται στο ασφαλιστικό, αποσκοπούν στον εξορθολογισμό τού συστήματος, στην κάλυψη των λαϊκών αναγκών και στην εξάλειψη των αδικιών. Πρόκειται για καραμπινάτα ψεύδη και για χοντροκομμένη προπαγάνδα. Στον καπιταλιστικό κόσμο, όλες οι ανατροπές στην Κοινωνική Ασφάλιση έχουν ως στόχο την παραπέρα απομείωση της τιμής τής εργασίας και, συνεπακόλουθα, την ενίσχυση των ιδιωτικών κεφαλαίων που επενδύονται σε τομείς όπως η υγεία, η περίθαλψη, η συνταξιοδοτική κάλυψη και η ασφάλιση γενικώτερα.

Όπως και σε κάθε άλλο ζήτημα που καθορίζει τους όρους πώλησης της εργασίας, έτσι και στο ζήτημα της Κοινωνικής Ασφάλισης, εργαζόμενοι και εργοδότες έχουν αντιτιθέμενα και συγκρουόμενα συμφέροντα. Το κεφάλαιο αντιμετωπίζει την Κοινωνική Ασφάλιση ως στοιχείο κόστους από το οποίο πρέπει να απαλλαγεί για να αυξήσει την κερδοφορία του. Θεωρεί τα ασφαλιστικά δικαιώματα και τις υπηρεσίες υγείας ως δαπάνες. Έτσι, αντιμετωπίζει το ζήτημα λογιστικά. Η επίθεση και οι αντεργατικές παρεμβάσεις στο ασφαλιστικό (ειδικά κατά τα τελευταία 25 χρόνια) αποδεικνύουν πως πάντοτε η διάλυση της Κοινωνικής Ασφάλισης βρισκόταν στο στόχαστρο της αστικής τάξης και η σοβούσα καπιταλιστική κρίση απλώς επιτάχυνε τις εξελίξεις.

Μιλάνε πολλοί για την κατάντια των ασφαλιστικών ταμείων, προκειμένου να δικαιολογήσουν τις όποιες αντιλαϊκές παρεμβάσεις. Μα για τα ελλείμματα που επικαλούνται, δεν φταίνε οι εργάτες! Δεν είναι αυτοί που έσπρωξαν τις εισφορές τους στη στερέωση του καπιταλιστικού συστήματος στη χώρα μας από το 1950 έως σήμερα ή στο τζογάρισμα του χρηματιστηρίου και στα δομημένα ομόλογα. Δεν ήταν επιλογή τους το πρόσφατο “κούρεμα” των αποθεματικών. Η αλήθεια είναι πως τα ασφαλιστικά ταμεία καταληστεύθηκαν και τα σημερινά τους ελλείμματα έχουν μετατραπεί σε πλεονάσματα κάποιων άλλων.

Επίσης, δεν αποτελούν επιλογή των εργαζομένων η ανεργία, η ανασφάλιστη εργασία, τα χαμηλά μεροκάματα, οι ελαστικές σχέσεις εργασίας κλπ, φαινόμενα και πρακτικές που επιφέρουν πλήγματα στα οικονομικά των ασφαλιστικών ταμείων. Κανένας εργάτης δεν επέλεξε να είναι άνεργος και στις ουρές των ΟΑΕΔ, να “ωφελείται” σε πεντάμηνα κακοπληρωμένα προγράμματα ή να δουλεύει “μαύρα”, χωρίς δικαιώματα και με μισθούς των 200 και 300 ευρώ. Όλα αυτά αποτελούν επιλογές εκείνων που σήμερα κατηγορούν τους εργαζόμενους, καλώντας τους σε νέες θυσίες με ακόμη πιο βάρβαρα μέτρα.

Σε τελική ανάλυση, οι εργαζόμενοι όχι μόνο δεν οφείλουν να απολογηθούν για τίποτε αλλά πρέπει να περάσουν στην αντεπίθεση. Δεν τους πάει ο ρόλος τού “και κερατάς και δαρμένος”. Αν ολιγωρήσουν ή αν συμβιβαστούν με “το μικρότερο κακό”, το κεφάλαιο δεν τό

‘χει σε τίποτε να επαναφέρει ως και την παιδική εργασία προκειμένου να αυξήσει την κερδοφορία του. Στο κάτω-κάτω, με τόση πρόοδο που σημειώνει η ανθρωπότητα, είναι αφύσικο να μένουμε αδρανείς μπροστά στην κατάλυση δικαιωμάτων που διεκδικούνταν -και κατακτούνταν- τον 19ο αιώνα.

Σημείωση: Το σημερινό κείμενο γράφτηκε εν θερμώ και με έντονη αηδία από την προστυχιά με την οποία κυβέρνηση και ΜΜΕ στρώνουν τον δρόμο για το επόμενο χτύπημα στην Κοινωνική Ασφάλιση. Δυστυχώς, πολλοί θα πειστούν ότι για τις νέες κατακεφαλιές που θα δεχτούν, θα ευθύνεται η κόρη δικαστικού που έπαιρνε σύνταξη χωρίς να την δικαιούται...

Πηγή: theddygr.blogspot.gr